

ЗАВИСТЬ.

(Японска приказка — за дѣца и юноши).

Прѣди много години, живѣли въ едно село старецъ и баба японци. Добри хора били тѣ. Понеже боговетѣ не имъ дали дѣца, то тѣ твърдѣ монго обичали своето малко кученце.

Тѣ го милвали, галили го, а пѣкъ и то разбирало всичко това, та тѣй привързано било къмъ двамата стари, че нито крачка отъ тѣхъ се не отдѣляло.

Единъ день, старецътъ — японецъ работелъ въ градината си и, когато оставилъ мотиката за да си отрие потѣта отъ челото, заблѣзалъ, че кученцето му нѣщо души и рови съ краката си. Слѣдъ малко, то се хвърлило съ лай къмъ него, послѣ пакъ отишло на първото мѣсто, като продължавало да рови съ краката си. . . Туй се повторило нѣколко пѣти, та най-сетнѣ японецътъ взелъ мотиката и отишелъ при кучето, да види що има. А то, въ това врѣме, почнало радостно да лае, да скача на заднитѣ си крака, та японецътъ и японката захванали да му се смѣятъ. . .

Ударилъ японецътъ съ мотиката единъ — два пѣти на това мѣсто, и що да види! Изведнажъ се чулъ металически звѣнъ подъ острието на мотиката и изъ прѣстѣта блѣснала цѣла купчинка жълтици.

Извадили дѣдо и баба изъ земята имането и го занесли въ къщи.

Бързо забогатѣли старитѣ наши и, колкото много по-рано обичали кученцето, сега два пѣти повече почнали да го обичатъ. Па и на кученцето сега било много по-добрѣ! Скоро се разчуло наоколо за намѣреното имане и единъ съсѣдъ толкозъ завидѣлъ на щастливитѣ старци, че не могѣлъ нито да яде, нито да пие, нито да спи отъ завистъ. Помислилъ си завистливиятъ съсѣдъ, че това куче непрѣменно познава дѣ има заровено имане по свѣта. И ето отива единъ день при забогателия си комшия и го помолва да му даде за нѣколко врѣме кученцето.

— Но защо ти е то? попиталъ го старецътъ. Ние съ него сме тѣй свикнали, че не можемъ нито единъ часъ да се раздѣлимъ отъ него.

Но завистливиятъ чорѣкъ настоявалъ на своето и всѣки день ходилъ у съсѣда си да иска кученцето. Най-сетнѣ добритѣ хора се съжалили надъ своя съсѣдъ и му го дали. Взелъ завистливиятъ съсѣдъ кученцето и — право у дома си въ градината. Пусналъ кученцето и то слѣдъ малко почнало да души и да рови съ краката си.

Зарадванъ до уши, завтекълъ се японецътъ при кучето, а жена му бързо донесла мотики и почнали двамата да копаятъ. . .

Ала какво мислите тѣ изкопали? Нѣкаква смѣтъ и кости, които тѣй лошо миришели, че мжжѣтъ и жената си запушили носоветѣ. Ядосълъ се японецътъ на кучето, па замахналъ съ